

Államalapítás

Az állam fogalmának, Wikipédia szerinti megfogalmazása (<http://hu.wikipedia.org/wiki/Állam>):

„Az állam egy földrajzi terület feletti legfőbb hatalommal bíró politikai egyesülés. Ez hagyományosan magába foglalja azt az intézményrendszert, amely birtokolja a törvénykezés jogkörét, mellyel kormányozza területének társadalmát – aminek állami státusa gyakran függ attól, hogy több más állam elismeri mint efeletti belső és külső önálló korlátlan hatalmat.”

A fenti meghatározása alapján az is állam, ha egy ember, vele szembeni engedelmességre bír másik kettőt, egy földre rajzolt körön belül, és ha a körön belüli terület fennhatóságról a magyar állam lemond. Ebben a hasonlatban azt a cselekményt, amelyben egy ember engedelmességre kényszerít kettőt, a Wikipédia (és nem csak a Wikipédia) meghatározásánál maradva, államalapításnak lehet minősíteni. Ami kicsiben, az nagyban. Minden eddigi létezett és létező állam alapítása erőszakon alapult és alapul. De amit a történelemkönyvünkben tanítanak, amiről az ünnepi beszédek szólnak, az másmilyen államalapításnak látszik. Pontosabban, másmilyennek láttatják.

Augusztus 20-án ünnepeljük a magyar állam alapítását. Kettőt is. Igaz, mind a két államalapítást érdemes lenne idézőjelbe tenni, de ez legyen az utókor dolga. Én úgy írom, ahogyan általában írják, még ha mást is gondolok róla. Az államalapítást bemutatászövegek közül a Szent Korona Rádió oldalán olvasható írást találtam legjobbnak az írásomhoz, ebből idézek:

http://www.old.szentkoronaradio.com/szent-korona/2010_08_20_a-magyar-allamalapitas-miszteriuma-a-szent-korona-felajanlasi

„Magyarország, augusztus 20-án ünnepeli az államalapítás napját. Ám Nem eléggé köztudott, hogy István királyt 1000. augusztus 15-én koronázták meg Esztergomban a II. Sylvester pápától visszkapott arany koronával a római katolikus szertartás szerint, miután fölkenték királlyá.

Szent István király halálának idején, 1038. augusztus 15-én, a krónikák szerint miután lázas nagy betegen megérezte, hogy végső ideje közeledik, ő maga azért imádkozott, hogy ezen a napon adhassa át lelkét a Teremtőnek. Miután magához hívatta a püspököket és főbb udvari embereket, velük az utódlás kérdését megbeszélte, a koronát és az országot a magyarok Nagyboldog Asszonyának ajánlotta fel. Tehát, a keresztény állam megalapításának valódi időpontja ez a szent nap volt, a népemlékezet, e szerint is ünnepelt.”

Van tehát két dátum. Az egyik a hivatalos államalapításhoz, vagyis István király megkoronázásához kötődik, ez 1000 augusztus 15-e. Jogi értelemben ezt lehet az államalapítás időpontjának tekinteni, mivel csak a koronázással nyerhetett jogot az uralkodásra István. A másik dátum 1038 augusztus 15-e, amikor István király a Szent Koronát és az általa megjelenített országot a magyarok Nagy Boldog Asszonyának ajánlotta fel. Először tehát a „világi” államalapításra került sor, aztán annak „szakrális” változatára. Miért? Valószínűleg azért, mert az egyik államalapítás a világnak, a másik a népnek szólt. Nem véletlen, hogy a fent idézett szövegben így van írva: „...a népemlékezet, e szerint is ünnepelt.”

Több olvasat után sem tudtam szabadulni attól a víziótól, hogy a korona (és vele az ország) felajánlásának legendája csak mese, pontosabban Hartvik püspök nevéhez kötött legenda. És nem is egy, hanem kettő. Az egyik legenda szerint II. Szilveszter pápa küldött koronát István királynak, amellyel őt 1000-ben meg is koronázták. A másik legenda István felajánlotta a koronát és országát Szűz Máriának. A két legenda közül az előbbit egyre szélesebb körben vonják kétségbe, míg az utóbbi legenda jobban tartja magát, mint valaha. Pedig a korona felajánlásának legendája mögött sem húzódnak kézzel fogható bizonyítékok, írott történelmi emlékek. A Szent Korona-tanról olvasható

Wiki-idézet is csak egy mesét sejtet, és nem megtörtént eseményt. Mivel ebben a legáltalánosabb formában van megfogalmazva a felajánlás története, a Wikipédiából idézek:

http://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Korona-tan

„A Szent Korona-tan alapja a Szent Istvánnak tulajdonított Szent Koronához fűzött, abból eredeztetett, a 11. századtól misztikus, a 14–15. század során kibontakozott közjogi szuverenitás-fogalom.

A Hartvik-legenda szerint 1038. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján államalapító király, Szent István király Fehérvárott a Mennybe emelt Szűz Mária templomában országát a korona képében Szűz Máriának ajánlotta fel. A misztikus magyarázat alapján ezzel egy szerződést hozott létre az Ég és Föld között, amely a Kárpát-medencét Szűz Mária birodalmává tette, úgy, hogy ezen a földi hatalmak ne változtathassanak. Magyarország tehát Mária országa, a Regnum Marianum, ahol a hatalmat Szűz Mária gyakorolja, a Szent Korona pedig az ő szuverenitását testesíti meg. Ez azt jelenti, hogy Magyarországon a szuverenitás nem lehet kizárólagosan sem egy abszolút uralkodóé, sem pedig a(z akár az Istent is tagadó) népé.”

A mondat aláhúzása tőlem származik. A legenda egyik üzenete az, hogy jogok „Mária országában” csak a keresztényeket illetik meg. Aki nem veszi fel a kereszténységet, annak nem jár sem jog sem ország. Hartvik legendájában Istvánt II. Szilveszter által adományozott koronával koronázták meg, de ezt a felfogást a tudomány módosítani kényszerült. Nem azért, mert kiderült, hogy Hartvikot Kálmán király kényszerítette a legendái megírásra, arról nem is beszélve hogy ebben az esetben a korona felajánlásának legendája is szóba kell hogy kerüljön, hanem azért, mert idővel a korona történetét kutatók megállapították, hogy a korona eredetileg is egységes alkotás volt, és azt nem katolikus-keresztény király fejére készítették (szóba került az is, hogy a korona eredetileg Atillának készült). Nem valószínű, hogy a II. Szilveszter egy barbár király koronáját küldte volna el Istvánnak, fejen azzal hirdesse Róma fennhatóságát az ország felett, és ugyanez a korona legyen a magyar kereszténység szimbóluma is. Egyre inkább az jellemzi a közvélekedést is, hogy Istvánt egy másik koronával koronázták meg, ami viszont a király uralkodásának legitimitását kérdőjelezte volna meg a nép előtt. Itt olyan ellentmondás merül fel, amire nehezen találok elfogadható magyarázatot. Ahhoz, hogy Istvánt elfogadja a nép is és Róma is törvényes királynak (a törvényesség látszata mindig fontos volt), a Szent Koronának kellett valamilyen köze lenni István megkoronázásához. Azért még sem volt István helyzete 1000-ben még annyira stabil, hogy idegen koronát tegyék a fejére, az akkori magyar arisztokrácia szeme előtt. Ezért inkább azt tartom valószínűbbnek, hogy a koronát átalakították olyan mértékben, hogy az Rómának is megfeleljen, de a nép is elfogadja. Ez az átalakítás minimum azt jelentette, hogy a keresztet a pántok találkozásánál, azok tetejére tették rá. Feltéve persze, ha nem lett volna rajta eredetileg is. Ezt nem tartom valószínűnek. De ha volt is rajta kereszt, az nem római-katolikus kereszt lehetett. Ezen kívül a koronán végeztek más változtatást is.

A két legenda közül annak van jelentősége, amelyben István felajánlja a koronát – és ami a lényeg – az országot Szűz Máriának vagy ahogy nevezni szeretik, a magyarok Nagyboldogasszonyának. A két név használatának nem tulajdonítanak jelentőséget, így bármelyiket lehet használni. Pedig a név megválasztásának van jelentősége, amelyről írni fogok. A korona felajánlásának legendáját olyan formában is elő szokták adni, amelyben István az országot nem felajánlja Szűz Máriának, hanem oltalmába ajánlja neki. A két változat között lényeges különbség, hogy a felajánlás a Magyarországra vonatkozó birtokviszony megváltozását jelenti, amikor a felajánló (István) lemond országáról Szűz Mária és az Isten javára. Az oltalomba ajánlás védelem kérésér jelenti az országra, de az ország birtokjoga nem változik. Itt lehet megfogni Róma politikájának sunyi természetét, mivel tudatosan engedték, sőt segítették a második változatot, vagyis az oltalomba ajánlás verzióját a néphitben meggyökeresíteni. Pedig éppen az első változatot vette komolyan Róma. Ezt igazolja

VII. Gergely pápa, I. Salamon magyar királyhoz írt levele, amely többek között itt is olvasható:

<http://ehumana.hu/arpad/sz cim/to05-4.htm>

VII. Gergely pápa Salamon királyhoz
(1074. október 28.)

Gergely püspök, Isten szolgálóinak szolgálója, Salamonnak, a magyarok királyának üdvözlétet és apostoli áldást.

Leveledet követed késlekedése miatt későn vettük kézbe. Kegyelmesebben fogadtuk volna azt, ha meggondolatlan eljárásoddal Szent Pétert annyira meg nem bántod. Országod véneitől tudhatnád, hogy Magyarország, melyet hajdan István király minden joggal és hatalommal Szent Péternek ajánlott fel és adott át, a római szentegyházé. A megboldogult Henrik császár pedig, mikor az országot Szent Péter tiszteletére meghódította, és a királyt legyőzte, lándzsát és koronát küldött Szent Péter sírjához, győzedelmének dicsőségére oda irányozván az ország jelvényeit, ahonnan méltósága ered. Ennek dacára Te, ki egyébként is a királyi erkölcsök és erények útjáról letértél, Szent Péter jogait, amennyiben Tőled függött, megrövidítetted és elidegenítetted, mivel az ő országát, mint halljuk, a németek királyától hűbérül fogadtad el. Ha ez csakugyan így történt, be kell látnod, hogy Szent Péter kegyére és a mi jó akaratunkra nem számíthatsz. Ezek által csak úgy uralkodhatsz, ha jóváteszed hibádat s elismered, hogy az ország jogarát az apostoli s nem a királyi felség jóvoltából nyerted el. Minket ugyanis sem félelem, sem szeretet, sem más emberi tekintet nem tarthat vissza attól, hogy annak, akinek szolgálói vagyunk, tekintélyét, amennyire Isten engedi, sértetlenül megőrizzük. Mindazonáltal, ha jóvátetted hibádat, és Isten segítségével királyhoz méltó életet fogsz folytatni, a római egyház szeretetét, mint fiú az anyáét, és Krisztusban való barátságunkat teljes mértékben élvezheted. Kelt Rómában, október 28-án, a 13. indictióban.

A pápa nem Szűz Máriát nevezi meg, akinek István felajánlotta volna koronáját és országát, hanem Szent Pétert. Ő pedig Szűz Mária. De a magyarok védelmező Nagyasszonya végképp nem. Róma vallása, tehát a katolikus-keresztény vallás Szűz Máriát zsidónak hirdeti. Ilyenformán hogyan lehetne ő a Nagyboldogasszony? Ő csak akkor lehetne az, ha nem zsidónak hirdetné őt az egyház, hanem más nemzetségbelinek, pl. Badiny Jós Ferenchez hasonlóan pártus származásúnak. Erről BADINY JÓS FERENC: JÉZUS KIRÁLY A PÁRTUS HERCEG c. könyvében lehet olvasni. Az idevonatkozó részt a könyvből idézem:

„A zsidó-gyökerű korai „kereszténység”, vagyis az ortodoxia Jézus Urunk Édesanyját, a Boldogságos Szüzet, azért akarta mindenképpen a tanaiból kizárni, kiszorítani, elfeledtetni, mert ebben a korai időben meglévő zsidó hagyomány nagyon jól ismerte az ő Adiabene, pártus királyi házból való származását. Viszont azt is tudták ezek az „egyházatyák”, hogy Mária Magdala, Jézus Urunk hűséges követője és legbölcsebb tanítványa – szintén nem az ő fajtájukból való.”

Lehet mondani, hogy Badiny Jós Ferenc egy kétes hírű kutató volt, ahogyan sokan beállítják, de az általa írt könyvek tartalma összefüggő képet alkotnak egy, a közönség által még nem kellően ismert történelemről, amely nem kis részben a mienk is. Más kérdés, hogy a szerző akarata ellenére sok a könyvben a vallási vonatkozású tartalom, ami miatt kevésbé lehet megfogni a kor politikáját. Ennek azonban vannak előnyei is, hiszen így meg lehet fogni a politika és a vallás kapcsolatát. VII. Gergely, Géza hercegnek is írt levelet, amelyben egy mondat – általam aláhúzva – amelyre ebben az országban senki sem lehet büszke.

VII. Gergely pápa Géza herceghez
(1075. március 23.)

Gergely püspök, Isten szolgáinak szolgája, Gézának, Magyarország hercegének üdvözetet és apostoli áldást.

Bár követeid által, akiket annak idején hozzánk küldöttél, továbbítottunk Neked levelet, de erről azt mondod, hogy sohasem kaptad meg, most mégis írunk, attól a gyöngéd szeretettől indítva, mellyel minden királyt és fejedelmet, mint fiainkat buzdítunk, kívánva Neked tisztességet és dicsőséget igazsággal. Sok jót hallottunk felőled, dicséretes tetteid híre eljutott hozzánk. Ezért szeretünk téged, és jó hírved gyarapodását kívánjuk. Úgy hisszük, jól tudod, hogy Magyarországnak, más nemes országok példájára, saját szabadsága állapotában kell megmaradnia, más országok királyának nem lehet alávetve, hanem csak a római egyetemes anyaszentegyháznak, mely alattvalóit nem szolgáknak tekinti, hanem gyermekei gyanánt öleli magához. Mivel pedig rokonod az országot bitorló módon a német királytól s nem pedig a pápától vette át, hisszük, hogy uralkodását isteni ítélet akasztotta meg. A hatalom most a Te kezeid közé jutván, intünk, hogy időközben az egyházakra gondod legyen, a vallás érdekeit buzgón karoljad föl, és a római egyház követeinek, kik Hozzád fognak érkezni, engedelmeskedjél, hogy így Szent Péter közbenjárása által a földi és mennyei élet dicsőségében részed legyen. Kelt Rómában, március 23-án, a 13. indictióban.

A magyar királyok megkaphatták tehát Magyarországot úgy a németektől, mint Rómától. Legfeljebb a birtoklást lehetett „legálisnak” vagy bitorlásnak minősíteni, az erőviszonyoktól. De hol van mindez attól, amiről a Wikipédia írt az állam meghatározásánál? És mindez az államalapítás után 75 évvel. Ez a mondat, hogy: „Az állam egy földrajzi terület feletti legfőbb hatalommal bíró politikai egyesülés.”, már csak Rómára volt nézve igaz 1075-ben, a levél írásakor. De az államalapítás előtt érvényes volt Árpádékra is, hiszen voltak valódi vezetőink, voltak törvényeink. Az, hogy esetleg a magyar nép vándor nép lett volna – amit ki lehet zárni – nem változtat az állam meghatározásán, mivel a hatalom által birtokolt terület változhat. Az állam fogalmának meghatározásában nincsen részletezve, hogy a fennhatóság alatt álló terület nem változhat. Így ha Árpádék tényleg hont foglalni jöttek a Kárpát-medencébe, a magyar állam folytonosságát nem érinti. Ugyanakkor az istváni államalapítás fogalma, VII: Gergely levelével ellentétes értelem nyer.

István felajánlása nem is annyira magyar jellegzetesség, mint ahogy hisszük. I. Ottó német császár is tett ilyent, ráadásul ő már a német precízesség jegyében egy leltárt is készített arról, hogy mit ajánl fel Rómának. I. Ottó kiváltság leveléről itt is olvasható:

<http://www.tankonyvtar.hu/hu/tartalom/tkt/kozepkori-egyetemes/ch03s16.html#id548299>

„I. Ottó kiváltságlevele a római egyház számára

Az oklevél (962) pontosan felsorolja a pápai állam, illetve a pápai főhatóság alá eső területeket, tartományokat és városokat, ide értve Dél-Itáliát is. A császár biztosítja a pápának Toszkána és Spoleto adóját, magának tartva fenn e két terület feletti főhatalmat. A pápaválasztást illetően hangsúlyozza a kánoni választást, de azt is, hogy beiktatásához a császári jóváhagyás szükséges.

A. Weissebach, I., 1913, 119–122. o.

A mindenható Istennek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.

Én Ottó, Isten kegyelméből dicsőséges császár, a mi fiunkkal Ottóval, a dicső királlyal[779] együtt,

az isteni gondviselés rendelkezéséből odaigérjük és odaadjuk, jelen megerősítő levelünk által, neked, Szent Péter, te apostolok fejedelme, s a mennyország kulcsának őrzője, és általad a te helyettesednek, XII. János úrnak, a főpaprak,[780] s az egész egyház pápájának, úgy amint ő és elődei veled együtt a mai napig saját hatalmatokban és uralmatok alatt bírtatok és rendelkezettek veled, Róma városát, a város fejedelmi székével együtt, a hozzá tartozó alsóvárossal, valamennyi faluval és területi tartozékokkal, hegyvidékekkel, tengeri területekkel, tengerpartokkal és kikötőkkel együtt. Vagyis: Tuscia valamennyi városával, várkastélyával, mezővárosával és falujával együtt, tehát: Portót, Civitavecchiát, Cerveterit, Biedát, Monteranót, Bomarzó, Sutrit, Nepit, a Gallesei várat, Ortét, Ameliát, Todit, Perugiát, a három szigettel együtt, vagyis a nagyobbat is, a kisebbet is ideérte, Pulvensét, Namit, Otricolit, a felsorolt városok határaival és a határvonalakon belüli területeikkel együtt. Továbbá a ravennai exarchatust teljes egészében a nagyvárosokkal, városokkal, mezővárosokkal, várkastélyokkal együtt, melyeket a kegyes emlékezetű Pippin úr[781] és Károly úr,[782] a legkiválóbb uralkodók, a mi elődeink egykor adománylevélben[783] adományoztak Szent Péter apostolnak és a ti elődeiteknek, nevezetesen Ravennát, valamint Emiliát, Sarsinát, Cesenát, Forlipopolit, Frolit, Faenzát, Immolát, Bolognát, Ferrarát, Comacchiót, Adriát, melyet Cavellónak is neveznek, ezek valamennyi határvonalát, határaival, szigeteivel, mindazzal, ami a szárazföldön és a tengeren a felsorolt városokhoz tartozik. Hasonlóképpen a Pentapolist is, mégpedig Rimit, Pesarót, Fanót, Senigalliát, Anconát, Osimót, Numanót, Jesit, Fossombronét, Montefeltrót, Urbinót, s a valvai területet, Cagli, Luciolit, Gubbiót e városok valamennyi határvonalával és határterületeivel együtt. Ugyanígy a Sabin földet is, amint azt Károly császár úr, a mi elődünk Szent Péter apostolnak írásos adománylevélben teljes egészében átengedte. Hasonlóképpen a lombard Tusciában Citta di Castellót, Orvietót, Bognoreát, Ferentit, Viterbót, Orchét, Marcát, Toscanellát, Soanát, Populoniát, Rosellát, az alsóvárosokkal, valamennyi faluval, területekkel, tengerpartokkal, tengerparti falvakkal, egyszóval mindazzal, ami határaikon belül van. Hasonlóképpen a Lunától kezdődő területet Korzika szigetével együtt, továbbá a sarzanai területet, nemkülönben a La Cisa-it, a bercetóit, a pármait, a reggióit, majd ettől kiindulva a mantuait, a monselicéit, a velencei és istrai tartományokbelit, továbbá az egész spoletói hercegséget, illetve Beneventumot, Szent Krisztina ama templomával együtt, mely Pavia közelében van, négy mérföldnyire a várostól, a Pó folyó mellett. Hasonlóképpen Campaniában Sorát, Arcót, Aquinót, Arbinót, Teanót és Capuát. Valamint az uralmatok és joghatóságok alá tartozó örökségeket is, így a beneventumi és nápolyi örökségeket, valamint a felső- és alsó-calabriait – Nápoly városát magát csak annyiban, amennyiben ezekhez az örökségekhez tartozik, a hozzá tartozó várakkal, földekkel, és határvonalakkal, valamint a szigetekkel együtt –, továbbá a szicíliai örökséget akkor, ha Isten azt kezünkbe fogja adni. Hasonló módon Gaeta városát és Fondit tartozékaikkal együtt. Ezenfelül felajánlunk neked, Szent Péter apostol, s helyettesednek János Pápának és az ő utódainak, saját lelkünk üdvéért, valamint a mi fiunk és szüleink lelkének üdvösségéért, a mi saját országunkból is városokat és mezővárosokat, a hozzájuk tartozó halászati joggal együtt, nevezetesen Rietit, Amilernót, Furconét, Norciát, Valvát, Marsicát, s más területen Teramót tartozékaikkal együtt.

Valamennyi felsorolt tartományt, nagyvárost és várost, mezővárost és várat, falvakat és földeket, valamint örökségeket, a mi, a mi fiunk, és a mi szüleink s utódaink lelke üdvéért, továbbá az Istentől eddig megóvott egész frank nép további megoltalmazásáért a te említett egyháznak, Szent Péter apostol, s általad a te helyettesednek és a mi lelkiatyánknak, János főpap úrnak és egyetemes pápának, valamint az ő utódainak e világ végezetéig olyan formában erősítjük meg birtokaitokként, hogy bírtatok mindezeket saját birtokjogotokba tartozókként, uralmatok és felségjogotok alatt.”

A lista hosszan sorolja, hogy milyen városok és területek birtokjogát ruházta örök érvénnyel Rómára I.Ottó. Nem Róma „oltalmába” ajánlotta tehát városait és területeit I.Ottó, hanem – félreértést kizárva – Róma saját birtokaként nevezte meg azokat. Ezek után magáról jön a kérdés, miért érte volna be a pápa Magyarország, Róma (jó, Szent Péter, vagy Szűz Mária) részéről történő oltalomba vételével?

Az u.n. honfoglalás idején a magyarok erős népnek számítottak. A Kárpát-medencében érkezve 7 év alatt birtokukba vették a területet, ami azt jelenti, hogy itt a Kárpát-medencében államot alapítottak. Pontosabban nem államot alapítottak, hanem a meglévő állam területe változott meg. Ezt követően indították hadjárataikat a letelepedett magyarok Nyugat irányában. De miért csak nyugati irányban? Keleten nem voltak kincsek? Biztosan voltak, de ott voltak – mondhatni – a besenyők. És nem csak ők, hanem más népek is, mint pl. a kijevi Rusz. Ők a lenti térkép szerint szomszédaink is voltak. Nem voltak tehát messze, ha megakartak volna támadni bennünket. Ilyen helyzetben végzetes hiba lett volna minden nyugati kalandozó hadjárat, hiszen jelentős katonai erők hagyták el ilyen alkalmakkor az országot. A térképet nézve az az érzésem támad, hogy a történelemtudományból kimaradt valami, ami a térképen látszik. A harciasnak mondott viking és az elhíresült besenyő állam egyetlen esetben sem intézett támadást Magyarországot ellen, amikor annak jelentős katonai ereje éppen nyugaton tartózkodott „rablás” végett. Az Árpád-kor X. százada csak német támadásokról szól.

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Fájl:Khazarfall1.png>

Cser Ferenc, Benjámín c. könyvében olvastam egy részt, amely összhangban van a térképpel:

„Árpád hadereje a frank és a német örökösödési vitába meghívásos alapon bele is szólt. Az immár magyaroknak tekintett katonanépet a nyugati területek izgága, hatalmi harcot folytató ‘királyai’ is segítségül hívták. Innen erednek azok a hadjáratok, amiket pl. 892-ben Arnauf felkérésére Svatopluk ráncba szedése érdekében, majd 894-ben a toszkániai Brezláv kérésére, ill. 895-ben meg éppen Svatopluk megbízásából folytattak Pannónia területén. Figyelmüket bizonyára nem a keletről jövő besenyő ‘veszély’, hanem a Nyugat kötötte le.

Kr.u. 888-889-ben ‘avar’ küldöttség jelent meg Árpádnál. Svatopluk és Arnauf ugyanis kiegyezett és ezért nagy nyomás nehezedett a Kárpát-medencében lakó ‘avarokra’. Svatopluk támadta, és meg akarta hódoltatni őket. Az avarok bukása után a nyugati területet ugyanis a frankok, a keletit a bolgárok és az északit pedig részben a morvák ellenőrizték, és gyakorolták ott a hatalmat. Eddig nem került sem bolgár, sem frank uralom alá a felvidéki ‘avar’ lakosság. Maradt tehát egy

ú.n. 'avar' terület, amire egyikük sem terjesztette ki a hatalmát. Az akkor már a Kijev környékén élő, és a kijevi kardgyártást ellenőrző Álmoshoz fordultak valószínűleg segítségért. Ezt követően a bolgár Simeon megtámadta Bizáncot, és Árpád hadai Bizáncnak adtak katonai segítséget, miközben felkészültek arra, hogy az avar meghívást elfogadva, betelepedjenek a Kárpát-medencébe, és az ott élő földműveseknek katonai védelmet, biztonságot nyújtsanak. Ők tehát Árpád magyarjai. Ez a betelepedés – a magyar történelemben honfoglalás a neve – Kr.u. 895-ben be is következett. A Medence birtokbavételét követően a hadak több hadjáratot vezettek a frank és német területek ellen, ahol a hadjáratok célpontja a meghívásos segítségnyújtáson felül szinte kizárólag azoknak a helyeknek a meglátogatása volt, ahová Nagy Károly az avarok kincseit elosztotta. Ezek az általa alapított keresztény kolostorok voltak. Ezt az időszakot a magyar történelemtudomány a kalandozások időszakának tekinti, holott katonai célja egyértelműen az volt, hogy a Kárpát-medence katonai védelmét kiépítsék, biztosítsák, és az avarok hajdani kincséből amennyit csak lehet, visszaszerezzenek.

Ezek a hadjáratok a X. század közepére elérték a céljukat, így a további hadjáratok értelmüket veszítették. Mégis, Kr.u. 955-ben a német vazallusok kérésére egy hadjáratot vezettek I. Ottó ellen. A leírások szerint két magyar 'hadsereg' elpusztult, és a magyarok nagyon fel voltak háborodva valami miatt. Valami történt ott, ami heves indulatokat váltott ki.

Mindenekelőtt az okokról. I. Ottó 936-ban lett az akkor csak névlegesen létező Keleti-frank Birodalom királya. Kr.u. 938-ban a bajorokat, majd 939-ben a német hercegségeket állította a maga oldalára. Később hódoltatta a cseheket és észak-olaszokat is. 953-ban és 954-ben belső lázadások rázták meg a hatalmát, előbb fia, majd veje Vörös Konrád, a mainzi érsek, és számos szász nemes lázadt fel ellene. A lázadó hűbéreseket hívták segítségül a magyarokat. Mire azonban a hadsereg oda érkezett, a behívók ismét behódoltak I. Ottónak. A magyaroknak magukra maradvára kellett, hogy szembekerüljenek I. Ottónak a korábban segítséget kérőkkel immár megerősített, felduzzadt seregével. Így került sor a két hadtest harcára és vereségére. Glatz és a magyar hivatalos történetírás végzetes vereségről (Ottó elsőpró erejű győzeleméről) ír.”

A honfoglalás a fentiek szerint Árpád magyarjainak segítsége volt a Kárpát-medence még szabad avarjainak részére. Ezt úgy tudom elképzelni, ha az avarok és a magyarok nép/államszövetséget kötöttek egymással. Így érthetőbb, hogy keletről miért nem fenyegetett veszélye egy idegen nemzet részéről, ahányszor csak jelentős számú magyar katonaság hagyta el az ország területét nyugati irányban.

Az államalapítás a történelemben (tet nem csak a miénkben) messze nagyobb súllyal esik latba, mint a történészek gondolnák. Egy több ezer éves folyamat zárult le akkor, amikor Istvánt királlyá koronázták 1000-ban. De előbb a genetikára kell a szót terelem.

A modern genetikai kutatás szerint a magyarság genetikailag leginkább a horvát, szlovák, lengyel és ukrán népéhez áll a legközelebb. Miközben a történelemtudomány tele van ilyen-olyan népek neveivel, a honfoglalással kapcsolatba hozható területek népességei genetikailag szinte azonosak voltak és maradtak. Aligha valószínű, hogy mindezek ellenére merőben eltérő kultúrájuk és nyelvük lett volna. Ebből következik, hogy azok a népek, amelyek a honfoglaláskor a keleti szomszédaink voltak, nem lehettek ismeretlen népek a számunkra. Visszapörgetve kissé a történelem kerekét, ez nem csak Kelet-Európáról mondható el, hanem a teljes Európáról. Szükséges Michelangelo Naddeo a „AZ UGARITI ABJAD... ROVÁS ÁBÉCÉ (SZÉKELY-MAGYAR ROVÁSÍRÁS)” című írásából idéznem:

Gimbuteniè-nak igaza volt: a Vinča írás volt az „ősi európai” írás. A Vinča-jelekből alakult ki a Flavio *VUARK, amely minden egyéb ábécé őse volt. A *VUARK legősibb karaktereinek többsége fennmaradt a Futharkban és a magyar rovásírásban az i.sz. XIX. századig és legtöbbször, bár idővel módosulva, a mai napig fennmaradt a mindannyiunk által használt latin ábécében. A magyarok Európában voltak a i.e. XIV. században (ld. még: „Honfoglalás... a Magyarok visszatérése európai őshazájukba”). Ők hozták magukkal a 16 betűs Flavio *VUARK ábécét Észak-Európába, ahol

kifejlődött belőle a Germanico rúnairás. Ugyancsak ők hozták a *Pannonico ábécét Közép-Ázsiába, ahol az a magyar rovásírassá fejlődött. Az európaiak, akik az indoeurópaiak érkezése előtt már rendelkeztek ábécével, korlátozott fonológiával rendelkező agglutináló nyelveken beszéltek.

Az itt lényeges mondatot aláhúztam. Naddeo szerint már 3500 éve ragozó nyelvet beszélt Európa. Miután szerte Európában szembesültek azzal a ténnyel, hogy a magyarság genetikailag is bele illeszkedik Európa népei közé, menetrendszerűen jött a magyarázkodás, hogy Árpád seregeinek nyelvét az itt élő népesség átvette. Arra épített ez az elmélet, hogy a magyarság is szláv lehetett, ha már a génjeink azonosak szláv szomszédainkéval. Vagyis azért beszélünk magyarul, mert árpádék ránk kényszerítették ezt a nyelvet. Márpedig ez képtelenség. A történelem inkább arról szól, hogy a magyar nyelv folyamatosan szorult vissza korábban elterjedt területeiről. És ez a folyamat nem állt meg a mai napig. Miért lett volna kivételesen másképpen a honfoglaláskor. Az erőszakos magyarosításra nincsenek történelmi bizonyítékok. Magától pedig egy nép nem fog új nyelvet átvenni. De ha akarná is, néhány év alatt egy másik nyelvre való átállás aligha sikerülne. Más kérdés, hogy értelme sem lett volna. Naddeo elmélete áll közelebb a valósághoz, és a történelmi emlékek, amelyekre hivatkozik, ezt támasztják alá. Ez azért is fontos itt, mert a szlovák tudóstársadalom reakciójáról is írni szeretnék, amely szintén szembesült a genetikai kutatások eredményeivel. Varga István 2010. február 12-én kelt írásában erről ír.

<http://www.leventevezer.extra.hu/genetikaigyokerek.pdf>

A dokumentum egyik mentett oldalát mutatom be. Rajta egy szlovák tudós, prof. Vladimír Ferák következtetését a szlovákok génjeinek ismeretében – magyarra fordítva. A szerző belátja, bár nem hangsúlyozza ki, hogy genetikailag azonosak velünk, magyarokkal. És azt is, hogy amiben különbözünk leginkább, az a nyelvünk. Ez és az ilyen felismerés szülte azt az elméletet, amelyről írtam, miszerint mi is szlávok vagyunk, csak ránk erőltették Árpád magyarjai a saját nyelvüket. Ezt a verziót cáfolja Naddeo elmélete.

A dokumentumból még ide másolom a szerző záró mondatait, remélve, hogy mások is olvassák, akik esetleg nem találkoztak volna vele.

„Az előadás vázlatát azért közlöm, mivel ilyen magyar tanulmányt nem találtam. Azt gondolom, hogy amit közöltek, érvényes lehetne a magyarokra is, csak a szlovákok helyett magyarokat kell behelyettesíteni pár helyen. Dr. Czeizel Endrének, meg a magyar genetikusoknak csodálkozni szabad, de a genetikai adatokból egyértelmű következtetéseket kellene levonniuk. Miért? Azért, mert a végkövetkeztetés, hogy a szlávokat a szláv nyelvek teszik szlávvá, nem a genetika, előrevetíti azt a kérdést: Milyen nyelven beszéltek a közös ősök? A mindent szlávból és törökből eredeztető MTA-nak persze erre

Befejezésül a végkövetkeztetés, /eredeti, alatta a fordítás/:

Závery

- „Genetické korene“ takmer 85% slovenskej populácie siahajú do mladšieho paleolitu, t.j. do doby pred 20 až 50 tisíc rokmi
- Teda predkovia väčšiny z nás žijú v Európe už desiatky tisíc rokov
- Asi 10% populácie má neolitický pôvod (pred 10 tis. rokmi – prišli s neolitickou poľnohospodárskou migračnou vlnou)
- Iba zvyšných cca 5% sú (asi) potomci neskorších migračných udalostí
- V Európe je malá korelácia medzi jazykovou a genetickou mapou: migrovali skôr kultúry ako ich nositelia
- Svojím genetickým zložením sa slovenská populácia v zásade neodlišuje od ostatných (stredo)európskych populácií
- **Slovákov z nás robí jazyk a kultúra, nie však genofond**
- Je teda úplne v poriadku, že o pár týždňov vstúpime do eurozóny 😊

Befejezés /a következtetések/

- A szlovák népesség 85%-nak genetikai gyökerei a kései paleolitikumba nyúlnak, t.i. 20-50 000 évre visszamenőleg

-Ez azt jelenti, hogy nagyrésztünk elődei már több 10 000 éve Európában élnek.

-A népesség 10%-a származik a neolitikumból-a neolitikumi mezőgazdasági migrációval jöttek

-Csak a felmaradó kb. 5% a későbbi bevándorlók utóda

-Európában kicsi az azonosság a nyelvi és a genetikai térkép között, inkább a kultúrák vándoroltak mint a képviselői.

A szlovák népesség genetikai összetétele semmiben sem különbözik a többi középeurópai népétől

-Szlovákká a nyelvünk és a kultúránk tesz, nem a génjeink

Az befejezés utolsó mondatának fordítása lemaradt: Rendben van, hogy néhány hét múlva csatlakozunk az európai zónához.

egyértelmű válasza lesz. A genetikai táblázatokat felhasználhatjuk a szlovákokon kívül, a horvátok, szerbek, lengyelek, ukránok esetében is, mert ezek a legközelebbi genetikai rokonaink. Nem lesz nagy az adatok szóródása.

Az adatokból egyéb következtetéseket is le lehetne vonni, összeurópai szempontból. Egyelőre csak a szlovák Augustín Marian Húska merete feltenni a kérdést: ha Közép-Európában mindannyian őslakosok vagyunk, akkor kik és miért találták ki a nagy népvándorlási elméletet? Nem válaszolja meg, lebegni hagyja. Szerintem nem is a szlovákoknak kellett volna hogy eszükbe jusson ez a kérdés, hanem a magyar szakembereknek, mert nem a szlovákoknak, hanem nekünk kellett írott történelmünk szerint - hont foglalni, hogy végre visszatérhessünk oda, ahol évtizedredek óta őslakosok vagyunk. Az eladás szerint, ezt még a szlovákok sem vitatják.”

Arra a kérdésre, hogy milyen nyelven beszéltek a közös ősök, Maddeo már válaszolt. De Naddeo írt még mást is, ami az indoeurópaiakra vonatkozott, akik közé a szlovákok többsége annyira tartozni szeretett volna.

„Az indoeurópaiak egy „szellemnép”. Ha egy genetikust kérdezzük, ismer-e olyan gént, ami az indoeurópaiakkal társítható, azt mondaná, nem tud erre érdemi választ adni. Ha egy nyelvész kérünk meg az indoeurópaiak meghatározására, azt mondaná, indoeurópai az, aki az indoeurópai nyelvjárást beszéli. Más szavakkal élve, egy Hongkongban élő kínai is lehet indoeurópai. Ha egy történészt kérdezzük meg arról, honnan jöttek az indoeurópaiak, felsorolna néhány tucat eurázsiai helységnevet, amit az indoeurópaiak származási helyeként, őshazájaként jelöltek meg. A legjobb meghatározás, amit az indoeurópaiakra használtak, Francisco Villar definíciója, mely szerint nomád, hadviselő pásztorok voltak. Az indoeurópaiaknak nem volt civilizációjuk, nem volt művészetük, nem volt vallásuk vagy bármiféle technológiájuk. Ha lett volna, akkor könnyen fel tudták volna deríteni az eredetüket. Nekik csak nyelvük volt. Az „indoeurópaizmus” egy szent nyelv tanulásának vallásos rítusát jelenti. Az indoeurópaiakat arról lehet tehát felismerni Európában, hogy ők honosították meg a hamvasztást, az ő hatásukra váltottak az európai társadalmak matriarchátusról patriarchátusra, béke helyett hadviselésre, továbbá az ő hatásukra váltotta fel a demokráciát a tirannizmus, az egyenjogúságot a rabszolgaság, a szolidaritást az agresszív versenyszellem, illetve a védelmező anyaistennőket az apai vezetők. Abban az időben, a Kr. előtti I. évezred közepén, az európai szimbolikus művészet átment figurálisba, a magyar istenábrázolások emberszerűek lettek, és állandó lett a háború. A magyarok művészete csak akkor lett figurális, amikor áttértek a kereszténységre, istenábrázolásaik is csak ekkortól lettek emberszerűek.”

Nagy fontosságot tulajdonítok az aláhúzással kiemelt mondatoknak. De az indoeurópai nyelvek eredete még Naddeonál is jobban érdekelne. Mert nyelv nincsen önmagától hanem az a kultúra része. Ha nincsen vallás, technológia, művészet, csak nyelv akkor feltételezem, hogy az előbbiek a múltban elváltak egymástól. A kultúra többi része, a melyhez az indoeurópai nyelvek tartoznak, ma is ott vannak, ahol létrejöttek, és ahonnan a hozzájuk tartozó nyelv származik. Ezzel azonban a történészek nem foglalkoznak, jóllehet, éppen az indoeurópai (ezen nyugati) nyelvterület adja e tudósok nagyobbik részét. Kérdés, hogy ismeri-e a nyugati tudóstársadalom saját népeinek eredetét, vagy tudatosan nem beszél róla? Biztosat nem tudok, de ha válaszolnom kellene a kérdésre, akkor inkább az utóbbi lehetőséget tartom valószínűbbnek. Az a feltevés, hogy az indoeurópai nyelvek Európában vagy máshol alakultak ki az elmúlt évszázadok, vagy évezredek alatt, képtelenség. Fejlett nyelvek a semmiből nem teremődnek száz vagy ezer évek alatt. A nyelv a kultúra részeként azzal fejlődött minden nép esetében. A kultúra szinte egyidejű az emberrel. Ahogy a mi nyelvünknek, a magyarnak is több tízezer évre volt szüksége, hogy a mai formáját elérje, ugyanez vonatkozik az indogermán nyelvekre is. A tudomány mai állása szerint tehát mi magyarok azon embertípushoz tartozunk, amely a genetikai vizsgálatok szerint legalább 20.000 éve él Európában. Ez az embertípus Michelangelo Naddeo ragozó nyelvet beszélt. Fontos tehát lenne tudni, hogy az

indoeurópai nyelvek honnan érkeztek Európába, és mikor. A mikorra legfeljebb ötezer évvel ezelőtti időt feltételezek, ennyi idő alatt szorult ki Európa őslakója Európából, és maradt egy zárványa a Kárpát-medencében. Itt már hasonló a felfogásom a tudományos felfogással: nem annyira az emberek változtak vagy tömegesen vándoroltak, hanem a nyelv, pontosabban az indoeurópai nyelv terjedt, és szorította ki a jelenlevő nyelvet. De nem csak a nyelv hódított, hanem a nemzettudat is, mert az is a kultúra része, csak szellemi vonatkozásban.

Az államalapítás idejére a köt bezárult a Kárpát-medencében élő és Európa ősnyelvét, vagy annak egy változatát beszélő népesség körül. Ha addig semmi esély nem volt a nyugati civilizáció és az indoeurópai nyelvek terjedésének megállítására, akkor az államalapítás idejére végképp lehetetlen lett volna. Az államalapítással István király gyakorlatilag a nyugati kereszténységhez csatolta az akkori Magyarországot. Államalapítás helyett egy államot számolt fel, amelynek percei egyébként is meg voltak számlálva. István „árulását” tehát fel lehet fogni előre menekülésnek is, ha ezt az akkori körülmények kikényszerítették. A hivatalos történetkutatás paradox módon felkarolja Istvánt, de meghamisítja a történelmet, amely alapján István király politikai ténykedése igazolható, vagy cáfolható lehetne. Ehhez sokkal többet kellene tudni Európa elmúlt ötezer évének történelméről. De biztos vagyok abban, hogy az államalapítás körülményeinek tisztázása teljesen más megítélés alá helyezné a mai, földrajzi értelemben vett Európa történetét. Talán nem is volt annyira véletlen, hogy mindenképpen őshazát akartak nekünk találni Európán kívül azok, akik maguk sem voltak tisztában azzal, hogy honnan is jöttek.

RK. Szbn. 2013.08.31.